

Mūsu sirds atvēršana

Elders Džeralds N. Lands
no Septiņdesmitajiem

Cenšanos atvērt savu sirdi Garam padarīsim par savu ikdienas sastāvdaļu.

Šodien es vēlētos runāt par to, cik svarīgi ir atvērt mūsu sirdis Svētajam Garam.

Pēc kristīšanās mēs tiekam konfirmēti un saņemam Svēto Garu. Tā ir dievišķa dāvana. Svētais Gars mūs mierina, māca, brīdina, apgaismo un iedvesmo. Nefijs to pateica ļoti vienkārši: “Ja jūs uzsāksit šo ceļu un saņemsit Svēto Garu, tas rādīs jums visu, kas jums jā dara.”¹ Mums nepieciešama Svētā Gara palīdzība, lai droši izietu cauri tam, ko apustulis Pāvils nodēvēja par grūtiem laikiem,² kuros mēs dzīvojam.

Svētais Gars ir gars, kas ļauj Viņam mājot mūsu sirdīs un nepastarpināti sazināties ar mūsu garu.³ Gara balss ir raksturota kā klusa un mierīga, kā tāda, kas čukst.⁴ Kā balss var būt klusa? Kādēļ tā ir salīdzināta ar čukstiem? Tādēļ, ka Gars gandrīz vienmēr runā uz mūsu prātu un mūsu sirdi,⁵ nevis mūsu ausīs. Prezidents Boids K. Pekers ir teicis: “Svētais Gars runā ar balsi, ko jūs varat vairāk *izjust* nekā dzirdēt.”⁶ Mēs sajūtam to savā sirdī. Rakstos pravieši māca, ka personīgā atklāsme ir cieši saistīta ar sirdi. Piemēram,

Mormons mācīja: “Lēnprātības un sirds pazemības dēļ nāk Svētā Gara apmeklējums.”⁷

Alma teica: „Tas, kas nocietina savu sirdi, tas saņem mazāku vārda daļu; un tas, kas nenocietina savu sirdi, tam tiek dota lielāka vārda daļa.”⁸

Mormons rakstīja par nefījiešiem: „[Viņu dvēseles bija piepildītas] ar prieku un mierinājumu . . . dēļ viņu siržu atdošanas Dievam.”⁹

Un psalmists vienkārši teica: “Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirdis.”¹⁰

Vai tas nav kaut kas, ko mēs meklējam? Brāļi un māsas — būt Svētā Gara apmeklētiem, lai Tas Kungs mums tuvotos, rast prieku un mierinājumu mūsu dzīvē? Ja tā, tad rūpīga sava sirds stāvokļa izvērtēšana ir viena no būtiskākajām lietām, ko mēs varam darīt šajā dzīvē.

Sirds ir vārīga vieta. Tā ir jutīga pret daudzām ietekmēm, gan pozitīvām, gan negatīvām. To citi var ievainot. Grēks to var padarīt nejutīgu. Mīlestība to var mīkstināt. Jau agri savā dzīvē mēs mācāmies sargāt savu sirdi. Tas ir līdzīgi kā celt sētu ap savu sirdi ar ieeju

tajā. Neviens tajā nevar ienākt, ja vien mēs to neļaujam.

Dažos gadījumos sētu, ko mēs ceļam ap savu sirdi, var salīdzināt ar mazu sētiņu ar uzrakstu “Laipni aicināti” virs ieejas. Citas sirdis ir tā ievainotas vai kļuvušas nejutīgas grēka dēļ, ka tām ir divarpus metrus augsta metāla sēta ar dzeloņstiepli ap to. Vārtiem ir atslēga un liela zīme “Ieeja aizliegta.”

Pielietosim ideju par vārtiem sirdij, kas saņem personīgo atklāsmi. Nefijs mācīja: “Kad cilvēks runā ar Svētā Gara spēku, Svētā Gara spēks nes sacīto cilvēku bērnu sirdīs.”¹¹ Elders Deivids A. Bednārs atzīmēja vārda “uz” lietošanu (angļu valodā „unto”). “Lūdzu, ievērojiet, ka Gara spēks vēstījumu nes *uz*, nevis noteikti sirdī *iekšā*. . . . Galu galā . . . vēstījuma saturs un Svētā Gara liecība ieiet sirdī vienīgi, ja saņēmējs to ļauj.”¹²

Kādēļ tieši *uz* sirdi? Personīgā izvēles brīvība ir tik svēta, ka Debesu Tēvs nekad nepiespiedis cilvēka sirdi, pat ar visu Savu bezgalīgo spēku. Cilvēks var mēģināt to darīt, taču ne Dievs. Citiem vārdiem, Dievs mums ļauj būt sargiem jeb vārtu sargātājiem savai sirdij. Mums pēc savas paša brīvas izvēles jāatver sava sirds Garam, jo Viņš Sevi mums neuzspiedīs.

Tātad — kā mēs atveram savu sirdi?

Kalna sprediķī Glābējs teica: “Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.”¹³ Ja kaut kas ir tīrs, tad tas ir nepiesārņots jeb nesabojāts ar to, kam tur nevajadzētu būt. Sirds šķīstība ir noteikti viens no vissvarīgākajiem nosacījumiem, lai saņemtu iedvesmu no Dieva. Lai gan mums nevienam sirds nav pilnīga, jo uzcītīgāk mēs cenšamies izvadīt netīrību jeb atbrīvoties no tā, kas tur nepieder, jo vairāk mēs atveram savu sirdi Svētajam Garam. Ievērojiet šo pravieša Jēkaba apsoliājumu: „Ak jūs visi, kas esat sirdsšķīsti, paceliet savas galvas un saņemiet iepriecinošu Dieva vārdu, un mūžīgi baudiet Viņa mīlestību.”¹⁴

Atrodoties Libertī cietumā, pravietis Džozefs Smits saņēma atklāsmi, kas raksturo dažu cilvēku sirds stāvokli. “Lūk, daudzi ir aicināti, bet maz ir izredzēti. Un kāpēc tie nav izredzēti? Tāpēc, ka viņu sirdis pārāk daudz ir pievērstas šīs pasaules lietām un tiecas pēc cilvēku goda.”¹⁵

Daudzi cilvēki pasaulē tagad dzīvo labklājībā un mierīgos apstākļos. Mormona Grāmatā labklājība bieži cilvēkus veda prom no Tā Kunga. Mormons brīdināja: “Mēs varam redzēt, ka tajā pašā laikā, kad Viņš ir labvēlīgs pret Savu tautu, jā, palielinot viņu lauku augļus, viņu sīklopus un viņu liellopus, un zeltu, un sudrabu, un visādas dārglietas no katra veida un šķiras; . . . tad ir tas laiks, kad viņi nocietina savas sirdis un aizmirst To Kungu, savu Dievu.”¹⁶

Tas Kungs atzīmēja trīs dabiskās sekas tam, ka cilvēks pievērš savu sirdi pasaules lietām. Pirmkārt, mēs mēģinām apslēpt savus grēkus tā vietā, lai tos nožēlotu. Tālāk, mēs cenšamies apmierināt savu lepnumu un tukšās ambīcijas, nevis meklējam Dieva lietas. Visbeidzot, mēs sākam pielietot netaisnīgu varu pār citiem.¹⁷

Ievērojiet, ka lepnums ir dabiskas sekas mūsu sirdžu pievēršanai pasaules lietām. Lepnums ātri dara nejutīgu mūsu sirdi pret garīgiem pamudinājumiem. Piemēram, Tas Kungs teica: „Es, Tas Kungs, neesmu apmierināts ar Savu kalpu Sidniju Rigdonu; viņš pats sevi cēlis godā savā sirdī un nav pieņēmis padomu, bet apbēdinājis Garu.”¹⁸ Salīdziniet to ar apsolījumu: „Esi pazemīgs; un Tas Kungs, tavš Dievs vedīs tevi aiz rokas un dos tev atbildes uz tavām lūgšanām.”¹⁹

Atklāsmē, kas tika saņemta Libertī cietumā, Tas Kungs aprakstīja pasaulīgas sirds rezultātu: “Lūk, debesis attālinās; Tā Kunga Gars tiek apbēdināts . . . Lūk, pirms vēl viņš to patver, viņš tiek atstāts savā ziņā.”²⁰ Brāļi un māsas, šajos nemierīgajos laikos mēs nevaram atļauties apbēdināt Garu un palikt vieni.

Es saku vēlreiz, ka mūsu sirds stāvoklis tieši ietekmē mūsu jutīgumu pret garīgām lietām. Cenšanos atvērt savu sirdi Garam padarīsim par savu ikdienas sastāvdaļu. Tā kā mēs esam savas sirds sargi, mēs varam izvēlēties tā rīkoties. Mēs izvēlamies to, ko mēs ielaižam vai neielaižam. Par laimi Tas Kungs ļoti vēlas mums palīdzēt izvēlēties gudri.

Es noslēdzu savu liecību ar diviem apsolījumiem, ko Viņš ir teicis tiem, kuri tiecas nākt pie Viņa: “Tādēļ, mani mīlotie brāļi, lūdziet Tēvu ar visu savas sirds spēku, lai jūs varētu tikt piepildīti ar [Viņa] mīlestību, . . . lai mēs varētu tikt attīrīti tāpat kā Viņš ir šķīsts.”²¹

Un visbeidzot šis iedvesmojošais apustuļa Pāvila paziņojums: “Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.”²²

Kaut mēs vienmēr lūgtu Kristu stiprināt mūsu sirdis un piepildīt tās ar Viņa mīlestību, ir mana lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 2. Nefija 32:5.
2. Skat. 2. Tim. 3:1.
3. Skat. M&D 8:2.
4. Skat. M&D 85:6.

5. Skat. M&D 8:2.
6. “Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise,” *Liahona*, 1997. g. jūn., 10.
7. Moronija 8:26.
8. Almas 12:10.
9. Helamana 3:35.
10. Psalmi 34:19.
11. 2. Nefija 33:1.
12. “Seek Learning by Faith,” *Liahona*, 2007. g. sept., 17.
13. Mateja 5:8.
14. Jēkaba gr. 3:2.
15. M&D 121:34–35.
16. Helamana 12:2.
17. Skat. M&D 121:36–37.
18. M&D 63:55.
19. M&D 112:10.
20. M&D 121:37–38.
21. Moronija 7:48.
22. Filipiešiem 4:13.